

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 176/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CORS, spol. s r. o., Jesenná 8, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 21 Co 21/2017-197 z 18. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CORS, spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2018 doručená sťažnosť, doplnená podaním doručeným 3. mája 2018, obchodnej spoločnosti CORS, spol. s r. o., Jesenná 8, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Co 21/2017-197 z 18. januára 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 C 50/2014-166 zo 14. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o zaplatenie sumy 1 035,46 € z titulu nevrátenej náhrady trov konania zo strany bývalého právneho zástupcu sťažovateľky ako žalovaného. Zároveň bol napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdený rozsudok okresného súdu aj vo výroku o trovách konania a žalovanému bola priznaná aj náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie namieta nesprávne a nedostatočne odôvodnené závery krajského súdu týkajúce sa dôvodnosti potvrdenia rozsudku okresného súdu, resp. dôvodnosti zamietnutia jej žaloby okresným súdom.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ňou označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu, tento zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná jej voči krajskému súdu náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

9. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľky.

10. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

12. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

13. Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne

dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

14. Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu (aj v spojení s ním potvrdeným rozsudkom okresného súdu) z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľkou označených práv, a konštatuje, že krajský súd sa v odvolacom konaní relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil.

15. Z napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s ním potvrdeným rozsudkom okresného súdu vyplýva, že sťažovateľke bola v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 19 Cb 92/2005 priznaná náhrada trov konania spolu v sume 3 384,34 €, z toho suma 340,40 € z titulu náhrady súdneho poplatku a suma 3 043,94 € z titulu náhrady trov právneho zastúpenia. Náhrada trov konania bola sťažovateľke priznaná na účet jej právneho zástupcu [REDACTED] a na jeho účet bola zo strany žalovaného aj uhradená. V predmetnom konaní sťažovateľku pôvodne zastupoval [REDACTED] a z celkovej priznanej náhrady trov právneho zastúpenia suma 1 035,46 € predstavovala náhradu za úkony právnej služby realizované ešte pôvodným zástupcom sťažovateľky. Podľa sťažovateľky jej právny zástupca [REDACTED] nemal nárok na ponechanie si sumy 1 035,46 € a jej zaplata sa voči nemu domáhala v namietanom súdnom konaní. Okresný súd vyhodnotil nároky sťažovateľky ako nedôvodné, pretože považoval za preukázané, že pôvodný právny zástupca sťažovateľky mal voči nej pohľadávku z titulu nároku na odmenu za právne služby za zastupovanie v označenom konaní vo výške zodpovedajúcej spornej

časti priznanej a novému právnenému zástupcovi uhradenej časti trov právneho zastúpenia. Predmetnú pohľadávku pôvodný právny zástupca zmluvou o postúpení postúpil novému právnenému zástupcovi, čím sa on stal jej veriteľom a túto pohľadávku jednostranným započítacím úkonom započítal voči pohľadávke uplatňovanej sťažovateľkou v namietanom konaní, čím táto pohľadávka ešte pred začatím konania zanikla.

16. Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie vytýka krajskému súdu nesprávne a nedostatočne odôvodnené závery o existencii pohľadávky [REDAKOVANÉ] vo výške 1 035,46 € z titulu zastupovania v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 19 Cb 92/2005, o platnosti postúpenia tejto pohľadávky na [REDAKOVANÉ], ako aj závery o platnosti úkonu jednostranného započítania [REDAKOVANÉ] voči pohľadávke sťažovateľky. Zároveň sťažovateľka vytýka odobrenie postupu okresného súdu, keď tento nevykonal sťažovateľkou navrhovaný dôkaz – výsluch [REDAKOVANÉ] a uspokojil sa s jeho čestným vyhlásením k rozhodujúcim skutočnostiam.

17. Ústavný súd konštatuje, že argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu a nezistil, že by posudzovaný rozsudok bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnený, a tým mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

18. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky je v zásade zhodná s jej odvolacou argumentáciou a s touto sa vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal krajský súd v napadnutom rozsudku.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018